

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing at sunset. The woman is wearing a white lace dress and large diamond earrings. The man is wearing a white shirt. They are standing in front of a window with a view of the sunset.

Lorraine Hallová
Mstitelka
k vašim službám!

LORRAINE HALLOVÁ

MSTITELKA K VAŠIM
SLUŽBÁM!

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

znáte to... známe to všichni. Člověk si něco naplánuje, a... Slyšel jsem kdysi takový aforismus: Plán je anekdota, která boha vždy spolehlivě rozesměje! Jak často všechno končí úplně jinak!

Velké plány mají i hrdinové knížek, které jsem pro Vás v edicích Sladký život a Sladký život Duo připravil na tento měsíc. Dost často se jejich plány týkají pomsty. A protože – to je další aforismus – pomsta nejlépe chutná studená, plánují ji celé dlouhé roky..., aby když na ni dojde, zakopli, a nakonec se vlastně vůbec nepomstili!

Tak doufám, že už se těšíte na to, jak skončila pomsta sester Issy (minulý měsíc v příběhu S nepřitelem k oltáři) a Amelie (Neodolatelné doteky), jak dopadne Lysiasova pomsta, k níž potřebuje pomoc ušmudlaného „kluka“ Ala (Mstitelka k vašim službám!), jak to skončí s podmínkou, kterou dá Angelo své manželce Natalii, která ho před pěti roky opustila, a teď potřebuje jeho pomoc (Italova podmínka)...

Takže na všechny plány, které naštěstí nevyjdou!

... s láskou

Váš Harlequin

Lorraine Hallová

MSTITELKA K VAŠIM SLUŽBÁM!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Hired for His Royal Revenge

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Lorraine Hall

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-972-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-973-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-974-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Al si nevzpomínala na nic, co bylo před tím, než se ocitla na ulici. Jako většina lidí, mezi nimiž žila, také Al předpokládala, že její rodiče buď zemřeli, nebo ji nechtěli. Předpokládala, že jí dali nějaké jméno. Nevěděla jaké a nejspíš se to ani nikdy nedozví. Nejasně si vybavovala, že když byla malá, říkali jí Alexandro. Setkávala se s hodně lidmi – hodnými, zlými nebo lhostejnými. Ale všichni ji učili – každý po svém –, jak na ulici přežít.

A to bylo nejdůležitější.

Vydávala se za kluka, protože zjistila, že *to* je nejlepší způsob, jak přežít v nebezpečných čtvrtích Atén. Dokonce i teď, ve čtyřiaadvaceti letech, ji většinou považovali za dospívajícího chlapce, protože byla drobnější postavy a byla hodně štíhlá. Stačilo, aby se jako kluk oblékala a jako kluk se chovala.

Oblé boky jí snadno skryly rozedrané plandavé kalhoty. Přes trička nosila kabát nadměrné velikosti, který jí rozšiřoval ramena. Staré sešlapané boty a rozčuchané vlasy stažené dozadu gumičkou doplnily celkový obraz a nikdo o jejím pohlaví nepochyboval.

Jako právě teď.

Opírala se o roh výklenku velké budovy a pozorovala davy lidí, převážně turistů, proudících širokou aténskou ulicí.

Na někoho tady čekala. Schůzky si domlouvala vždycky na hodně rušných místech, protože někdy se věci mohly zkomplikovat a pak byl rychlý únik nanejvýš žádoucí. Obchodování s informacemi mělo tendenci vzbuzovat vášně zvláště u mužů, kteří byli vlivní a mocní, nebo se za ně považovali. Ti, kteří nedokázali utajit své zlé úmysly a zločiny, a Al je odhalila, propadali hněvu a pomstychtivosti.

Al nikdy nepřijala práci od někoho, o kom nic nevěděla a kterého si důkladně neproklepla. V navazování obchodních styků byla velmi opatrná. Dříve, než s *klientem* vůbec promluvila, se ujistila, že o něm ví pokud možno všechno, nebo aspoň co nejvíc.

Teď bohužel nevěděla, s kým se dnes odpoledne má sejít. Jenže – peněžní odměna byla příliš vysoká, než aby jí dokázala odolat.

Bylo to tolik peněz, že by se možná díky jim mohla jednou provždy zříct role informátorky.

Zprvu to bylo vzrušující. Když si uvědomíte, že na ulici nikdo nevěnuje pozornost malému somrákovi, slyšíte a vidíte věci, které vidí jen on, nebo měly zůstat utajené. Informace o těchto věcech považovali někteří lidé za užitečné.

A zaplatili za ně.

Poskytovala informace o tom, co náhodou zaslechla nebo zahlédla, ale časem ji lidé začali vyhledávat a informace *požadovali*. Vyzvídání začalo být náročnější a komplikovanější.

Bylo dokonce možné, že dnešní schůzka byla past. Ocítala se v situacích, které byly stále nebezpečnější. Zjistila, že je už hodně pomstychtivých mužů, kteří v ulicích Atén pátrali po malém slídlilovi.

Mužů, kteří ji chtěli vidět mrtvou.

Mohla přirozeně změnit totožnost. Mohla žít jako mladá žena. Nebo mohla začít žít v jiném městě opět

jako kluk. Ale domnívala se, že ani jedna z těch možností jí bezpečí nezajistí. Byly pořád nebezpečné. Nebezpečné jako muži, kteří po ní šli.

Žila na ulicích a bojovala o přežití už dlouho – až kam její paměť sahala –, ale už měla dost intrik a lží a tajností a nebezpečí. Chtěla žít jinak... v klidu a pohodě.

Ale především v bezpečí.

Za peníze, které za své služby měla dostat, by si to všechno mohla koupit. Musela kvůli tomu porušit některá svá pravidla a doufat, že ten tajemný muž, který místo sebe poslal vyjednávače, je poctivý a jedná férově.

Ano, čekala na nějakého muže. To bylo všechno, co o svém klientovi věděla. Člověk, který s ní sjednával podmínky dohody – obrovský muž skoupý na slovo – jí řekl jen to, že má stát přesně na tomto místě a čekat, až za ní jeho pán přijde.

Pozorně se dívala na lidi, kteří ji míjeli. Občas se na ni někdo podíval, ale protože nasadila nepříjemný a nevlídný výraz, každý hned pohled odvrátil. Ženy obvykle sevřely pevněji kabelky. Ale většinou ji lidé míjeli nevšímavě, soustředěni na své záležitosti, nebo se odmítali dívat na někoho, koho vidět nechtěli.

Chápala to. Ani ona neměla důvod, proč by se měla dívat na nějakého ztroskotance. Sama se také raději dívala na lidi plné života. Ráda takové lidi pozorovala. Dívala se, jak se chovají, co dělají a jak mluví.

Začala být nervózní, když v domluvený čas schůzky nikdo nepřišel. Zamračeně se ještě jednou zahleděla do davu lidí před sebou. A vtom zahlédla vysokého muže ve světlém obleku. Připadal jí jako archanděl, který hladce proplouvá rozestupujícími se zástupy lidí. Připadal jí jako zjevení. Lidé mu uhýbali

z cesty – někteří podvědomě, někteří se na něho se zájmem podívali. Nevnímal je. O jejich pozornost evidentně nestál. Neomlouval se, když do někoho vrazil.

Byl oslňující. Při pohledu na něho by nikoho nenapadlo jiné slovo, kterým by ho mohl popsat. Byl jako gladiátor, který právě vítězně dobojoval, i když... na jeho drahém světlém obleku nebyla po boji ani stopa. Černé vlasy měl sčesané z čela. Snědá tvář a výrazné rysy přitahovaly pozornost. Ale nejpozoruhodnější byly jeho oči. Velké, inteligentní, *zlatohnědé*. Nebezpečné.

A mířil rovnou k ní.

Al se nepokoušela na svém nedbalém postoji a nevrlém výrazu něco změnit, ale jak se k ní blížil, bylo to stále obtížnější. Došel k ní. Tyčil se nad ní. Zastínil slunce, jehož paprsky dopadaly do výklenku domu, kde čekala, jak bylo domluvené.

To on tě vyhledal, buď sebestísta, nabádala se duchu. Když ji oslovil jeho vyjednávač, neřekl jí jméno muže, který se s ní chtěl sejít.

Teď už věděla, o koho šlo. Bylo prakticky nemožné žít v Aténách a nevědět, kdo to je a jak vypadá.

Lysias Balaskas. Miliardář. A to hlavní – self-mademan. Jedna z těch pohádkových bytostí, která byla živoucím důkazem – bez přestání v médiích zdůrazňovaným –, že každý člověk může dosáhnout všeho, co chce, protože Lysias Balaskas to dokázal, přestože *údajně* vyrůstal na ulici. Podle toho, co se o něm říkalo, Lysias Balaskas dosáhl svého majetku a postavení už jako hodně mladý a pak už jen stoupal vzhůru, dokud nezískal všechno... všechno, co se dalo získat. Říkalo se, že to dokázal, protože byl velmi inteligentní, charismatický a nesmírně pracovitý.

Al dobře věděla, že úspěch, zejména tak obrovský úspěch, jakého dosáhl Lysias Balaskas, vyžaduje

nejen tohle všechno, ale *také* obrovský kus štěstí. Protože ona také mohla mít tohle všechno, kdyby dostala šanci.

Ale ona žádnou šanci nedostala.

Přejížděl po ní pohledem. Prohlížel si ji tak pečlivě, že měla chuť přetáhnout si přes hlavu kapuci své ošuntělé mikiny a zmizet v nejbližší temné uličce, protože cítila, jak jí na zátylku naskočila husí kůže. Když se její oči střetly s jeho zlatohnědýma očima, zmocnil se jí zvláštní a nečekaný pocit. Sevřela se jí hrud.

Chtěla utéct, ale ani pud sebezáchovy, na nějž byla tak pyšná, nic nezmohl, protože jeho pohled ji přikoval k zemi.

„Al, předpokládám?“ řekl. Měl příjemný hlas. Zaznamenala v něm jakýsi... pobavený tón. Al přemýšlela, co ho mohlo na nastalé situaci pobavit.

Měla náhle pocit, jako by vkládala svůj život do jeho rukou. Nezmohla se na slovo.

Ale po chvíli se vzpamatovala a řekla si, že se musí soustředit na záležitost, kvůli níž se uvolila se s ním sejít, a ne na to, proč má pocit, že je lapená do pasti a že se z ní nechce vyprostit.

Hlubší tón hlasu, jakým obvykle mluvila, nahradila, jak překvapeně zjistila, svým normálním hlasem.

„Ano, jsem Al.“

Zkřivil krásně tvarované rty. Pravděpodobně proto, že zaznamenal, že se jí chvěje hlas. „Výborně.“

Lysias Balaskas nevěděl, co je tenhle Al zač. Zmocnil se ho pocit, na který nebyl zvyklý: nevěděl, co si má o něm myslet. Měl o něm jen samé dobré reference, slyšel o jeho schopnosti vypátrat i nejtajovanější a nejvíc skrývané informace, ale způsob, jak se na něho kluk díval, Lysiase zvláště zneklidnil.

Měl dokonce pocit, že bude muset při jednání s ním být obezřetnější, než obvykle býval.

Jako člověk, který se rozhodl uskutečnit dlouho plánovanou pomstu, musel být *vždycky* obezřetný. Všimal si, jestli ho někdo nepozoruje. Poznal, co si lidé myslí. Všimal si prostředí, v němž se nacházel a rozmýšlel si každý svůj krok.

Nemohl si dovolit, aby ho cokoliv rozptylovalo.

„Projdeme se trochu, chlapče,“ navrhl Lysias ve snaze dopřát klukovi, aby se trochu vzpamatoval.

Lysias velmi dobře věděl, jak působí na lidi. Věděl, že dobře vypadá a nejen to – byl bohatý a mocný. Lidé, kteří s ním přišli do styku, většinou ztráceli řeč. Setkával se s tím dennodenně. I když čekal, že kluk, o němž se tvrdilo, že je schopný odhalit nejskrytější tajemství nejmocnějších a nejnebezpečnějších mužů v Řecku, bude sebejistější.

„Máte prý pro mě nějakou práci,“ ozval se ten Al. Lysias si všiml, že chlapec neustále přejíždí po lidech na ulici nenápadným, ale pátravým pohledem. Jako by odhadoval, jestli mu odněkud nehrozí nebezpečí.

V jeho pohledu bylo i něco jiného. Bylo jasné, že Lysiase poznal a teď, po počátečním překvapení, působil tak, jak mu ho vylíčili – jako protřelý a mazaný slídil.

„Chtěl bych, abys prošetřil jednu dávnou událost a pravdivost zpráv, které o ní kolují,“ řekl. Neprodíral se davem, krácel mezi lidmi, aniž by jim věnoval pozornost. Pozornost ale věnoval Alovi – sledoval, jak se pohybuje, jak vypadá a jak reaguje na to, co mu říkal. „Došlo k ní v království Kalyva.“

Al se tvářil lhostejně a na informaci nijak nereagoval. Jenom pokrčil rameny. „Nic mi to neříká.“

„Je to malý ostrov. Je to velmi hezké místo. Je to

poměrně neznámé, nezávislé království. Vládne tam král Diamandis.“

A Lysias chtěl toho krále zničit, i kdyby to měl udělat holýma rukama. Ale protože to nebylo možné, rozhodl se, že se pomstí jinak. Měl v úmyslu zničit krále Diamandise lstí.

„A co já s tím?“

„Budeš mít za úkol zjistit všechny okolnosti týkající se zavraždění princezny Zandry Agonas, k němuž na ostrově Kalyva došlo před dvaceti lety.“

„Vy chcete, abych získal nějaké informace o nějaké staré vraždě, ke které došlo na nějakém ostrově? Na ostrově, o kterém jsem nikdy neslyšel?“ zeptal se Al nevěřícně. Zvedl k Lysiasovi pohled, ale když se jejich pohledy střetly, hned zase oči sklopil.

„To bude fuška.“

„Došlo ke krvavému puči. Celá královská rodina byla vyvražděna až na současného krále. Ze zpráv o té události vyplývá, že jediné tělo, které se nenašlo, bylo mrtvé tělo princezny Zandry,“ pokračoval Lysias bez ohledu na Alovo skeptické zhodnocení situace. „Jestli je to pravda, musím to vědět nade všechnu pochybnost. Chci na tobě, abys pronikl do blízkosti krále Diamandise a zjistil to. Pokryju všechny výlohy nad rámec velkorysé finanční odměny, na níž ses s mým bodyguardem dohodl.“

Kluk sevřel rty a způsob, jak to udělal, byl nějak... zvláštní. Lysias pocítil mezi lopatkami známé mrazení. Neklamné znamení, že něco tady není v pořádku.

Ale ujistili ho, že chlapcovy schopnosti jsou výjimečné a nezpochybnitelné a protože sám také vyrůstal na ulici, věděl, že je naopak výhoda, že nebyly na první pohled patrné.

Dvacet let důkladně plánoval pomstu. Chtěl se králi

Diamandisovi pomstít bez ohledu na to, jestli Al něco zjistí.

Král Diamandis mohl za vraždu jeho rodičů, král Diamandis ho vyhnal z Kalyvy a kvůli králi Diamandisovi strávil většinu dětství na ulici.

Za to všechno král zaplatí.

„Odjedeš ještě dnes večer lodí na Kalyvu s jedním z mých lidí, Michalisem. Pak se hned pustíš do pátrání. Zjistíš, o co jsem tě požádal. Informace předáš Michalisovi a ten je zase předá mně. Na Kalyvě se nikdo nesmí dozvědět, že jsme v kontaktu. Můžeš mi věřit, že prozrazení by bylo hodně zlé nejen pro mě, ale i pro tebe.“

Chlapec sevřel rty, ale pokračoval v chůzi. Otočil se a rozhlédl se. *Čeho se asi kluk bojí? Pronásledovatele? Policie?*

„Chci zaplatit i za tu cestu,“ prohlásil Al nakonec.

„Moje nabídka nebyla dostatečně velkorysá?“

Al se zastavil a ustoupil z cesty turistům, proudícím kolem nich. Zamračeně se na Lysiasa podíval. Zdálo se, že přemýšlí, jak odpovědět. „Chci část peněz předem,“ řekl nakonec.

„Abys mohl s nimi utéct?“

Al pokrčil rameny. „Říkejte tomu pojistka.“

Lysias ho chytil za paži. Přitáhl si ho k sobě.

„Jedno si pamatuj, chlapče. Jestli dostaneš peníze a zmizíš, nebude to nadlouho. Předě mnou neutěčeš.“

Chlapec byl velmi štíhlý, měl jemné rysy. Upíral na něho krásné tmavé oči. Lysias nemohl pochopit, jak s takovým vzhledem dokázal na ulici přežít. Lysias věděl, že by se z každé ošemetné situace vždycy snadno dostal. Ubránil by se, protože byl velký a silný.

Chlapec se mu vytrhl.

Lysias nemohl přijít na to, co je s tím klukem v nepořádku, ale nevěřil mu.

„Chci nějaké peníze předem,“ trval Al na svém. Hlavou ukázal na Lysiasovo zápěstí. „Tohle bude stačit.“

Lysias zvedl obočí. „Máš představu, jakou mají ty hodinky cenu?“

Al se pobaveně ušklíbl. „O tom mám dost jasnou představu, pane.“

Lysias si překvapeně uvědomil, že se mu Alova drzost líbí. Měl z jeho chování mnohem lepší pocit než z pohledů, které na něho kluk vrhal. Stáhl si hodinky z ruky a položil je Alovi do nastavené dlaně. „O to bude snadnější tě najít, pokud mě podvedeš.“

„Jo, asi jo,“ souhlasil Al. Dal hodinky do kapsy a znovu se rozhlédl kolem sebe. „Kdy a kde?“

„O půlnoci. V přístavu. Na mém soukromém kotvišti. Předpokládám, že ho najdeš.“

„Samozřejmě.“

„Budu tam také, abych měl jistotu, že se naloď. Michalis bude financovat tvůj pobyt na ostrově a bude tvůj hlavní kontakt. Jestli do týdne od tebe neobdržím požadované informace, naši smlouvu přehodnotím.“

Al mu nevěnoval pozornost, díval se na svoje boty. Pokrčil rameny. „Dobře.“ A pak, aniž by ještě něco řekl nebo pozdravil, otočil se a rychle zmizel v davu.

Lysias se za ním díval. Nemyslel, že ho kluk podrazí. Měl dojem, že je schopný a že se večer objeví v přístavu a svou práci na Kalyvě odvede. Ale nemohl se zbavit dojmu, že tady něco nehraje. Něco bylo špatně.

Lysias to cítil v kostech.

A proto, když se kluk vmísil do davu, vydal se za ním.

DRUHÁ KAPITOLA

Al věděla, že ji sledují. To byl hlavní důvod, proč se musela dát na útěk. Věděla, že ji sleduje Lysias Balaskas, ale sledoval ji nejen on. V davu lidí byl člověk, který jí chtěl ublížit. Během dne spatřila na různých místech jednoho a téhož muže. Nedíval se na ni, při tom ho nepřistihla, ale zahlédla ho tolikrát, že to nemohla být náhoda.

Musela zmizet.

Nebyl to *jediný* důvod, proč musela utéct. Lysias Balaskas – to byl ten druhý důvod. A jeho krásné oči. Kdykoliv do nich pohlédla, zrudla. Mnohem víc ji zajímaly jeho hezky tvarované rty než to, co říkal.

Ale hlavně ji fascinovaly jeho oči! Během jejího krátkého života ji nic nevarovalo, že potká muže, který na ni tak hluboce zapůsobí. Měla co do činění s bohatými, mocnými i pohlednými muži, jako byl on. Ale Lysias Balaskas měl něco navíc. Byl to docela jiný živočišný druh.

Děsilo ji to.

A co bylo horší – lákalo ji to.

Její rozporuplné pocity ji uváděly ve zmatek, a tak se dala na útěk.

Nemusela souhlasit s jejími úmluvou. Jistě, měla jeho hodinky, ale kdyby se rozhodla večer nejít na

místo setkání, hodinky by mu vrátila. Vrátila by mu je, aniž by se s ním musela setkat.

Běžela úzkou uličkou mezi vysokými domy. Svě pronásledovatele neztratila. Věděla to moc dobře. O pronásledování věděla všechno.

Možná by bylo dobré změnit místo pobytu. O tom ostrovu nikdy neslyšela. Asi proto, že byla nevzdělaná a světa neznala, ale je možné, že o něm ostatní lidé také nikdy neslyšeli. Je to možná skvělá příležitost, jak uniknout pronásledovatelům. Tady v Aténách už jí dýchají na krk. Chtějí ji dopadnout, protože jim někdo mocný za to zaplatil.

Přeběhla rušnou ulici. Pořád sledovala, co se děje za ní. Takové honičky zažívala často. Věděla, jak uniknout.

Musela uniknout.

Únikové místo mohl být ten ostrov. Zlo už bylo příliš blízko, už ji ohrožovalo na životě.

Králové a zavražděné princezny jí trochu dělali starost, ale během let se úspěšně dokázala vypořádat s nejrůznějšími záležitostmi bohatých a mocných lidí. Příslušníci královských rodin se od nich nebudou tak moc lišit. *Změním prostředí. Dostanu dost peněz, abych mohla být sama sebou a už nemusela být Alem...*

Všechno by se tím mohlo vyřešit.

Pokud se ovšem dostanu z tohoto průšvihů... Po žebříku vylezla na nějaký balkon, přeskočila na vedlejší a pak na další a další. Když se dostala na druhou stranu budovy, seskočila na zem. Polekala tím mladý pár, který seděl na lavičce se zmrzlinou. Uličnický se na ně usmála a vyrazila přes ulici.

Někdo ji pořád pronásledoval. Blížil se. Začalo se jí nedostávat dechu. Začala se jí zmocňovat panika. *To by byla jistá smrt, pomyslela si. Musím přemýšlet,*

musím rozumně uvažovat. V domnění, že přesně to dělá, se rozběhla, aniž by si plně uvědomila, kde se ocitla.

Což byl osudový omyl, protože vběhla do slepé uličky. Dívala se na stěnu domu před sebou a hledala nějaký výstupek. Hledala něco, po čem by mohla šplhat.

Utéct se nedalo kam.

Vždycky si říkala, že svůj život musí brát takový, jaký je. A že pravděpodobně zemře rukou někoho jiného. Počítala s tím. Ale také si říkala, že ve svém nicotném životě udělala i něco dobrého. Pomohla odhalit zločiny, které páchali mocní lidé.

Měla smůlu, že neměla možnost vést život, v němž by byla sama sebou. Možnost mít *nějaký* život. Z nějakého důvodu si vzpomněla na zlatohnědé oči Lysias Balaskase a na jeho úsměv. Což nebylo rozhodně na místě, protože se dívala do tváře útočníka.

Držel v ruce dlouhý nůž. Od spánku se mu táhla jizva až někam pod límec košile.

„To nevypadá vůbec dobře,“ prohlásila a hlavou ukázala na jizvu. „Mám za to, že stejnou chcete udělat mně.“ Dívala se na nůž, snažila se zhluboka dýchat a snažila se předstírat, že se nebojí. Jenže z nožů měla vždycky hrůzu – větší než z palných zbraní. *Pistole aspoň člověka připraví o život okamžitě*, pomyslela si.

Nůž si dává načas. Nůž znamená utrpení.

Roztrásla se, ale rozhodla se, že bude bojovat.

Moje noční můra se zhmotnila, ale jestli se mi podaří utéct, zůstanu naživu. Snad. Jestli nevykrvácím. Jestli mě nedorazí.

Vrhla se na muže a doufala, že mu přitom vyrazí nůž z ruky. Nevyrazila mu nůž z ruky, ale překvapila ho. Spadl na záda. Strhl ji s sebou. Složila se naštěstí těsně vedle něho.

Zvedla se namáhavě na nohy a rozběhla se do uličky před sebou. Když byla skoro v uličce, muž ji dohonal a strhl ji na zem. Vrhla se na ni. Bojovala – kopala, škrábala, ale útočníka od jeho cíle neodradila.

Nožem jí roztrhl košili.

Poznala, že je pevně rozhodnutý ji zabít.

„Vy ste ženská... Škoda, mohli sme si užít,“ řekl, „ale mám jasné rozkazy. Považujte tohle za dárek od pana Pangaliho,“ dodal.

Uvědomila si, že mluví o velmi mocném a známém muži, o němž zjistila, že je podvodník a vrah.

Velmi pomalu – jako by si užíval, že jí působí bolest – vložil ostří nože pod obvazy, kterými měla ovázaná prsa, přeřízl tkaninu a přitom ji řízl. Úmyslně. Jako by jí chtěl udělat stejně dlouhou jizvu, jakou měl on.

Unikl jí bolestný výkřik a vší silou se vzepřela. Útočník hekl, pustil nůž a hlavou prudce narazil na zeď domu.

Zvedla pohled. Zjistila, že útočníka nějakým zázrakem nepřemohla...

Byl to Lysias.

To on ji zachránil. Nadechla se – všechno ji bolelo. Cítila, že se jí z rány řine teplá krev. Udělalo se jí nevolno.

Musím se zvednout... musím...

Lysias se k ní sklonil a podíval se na ni. Chtěl jí odhrnout zakrvácenou košili z hrudi. „Kde tě poranil?“

Odstrčila mu prudce ruku a pomalu se zvedla na nohy.

„Přestaň se už prát, chlapče,“ řekl netrpělivě. „Chci ti pomoci.“ Řekl to autoritativně, skoro našťvaně. Zaváhala.

Chvilé zaváhání stačila, aby odhrnul zakrvácenou košili a spatřil to, co skrývala před světem.

Odtáhl se, podíval se na svoje zakrvácené ruce a pak zase na ni. „Ty nejsi kluk.“

Chtěla využít jeho překvapení a utéct. Ale nebylo kam. Jeho velká postava blokovala jedinou únikovou cestu. Stála, přerývaně dýchala a po obnažené hrudi jí stékala krev.

„Ty dokonce ani nejsi malá holka,“ řekl a pátravě se na ni zadíval. „Jsi dospělá žena.“

Lysias ještě nikdy nezažil větší šok. Nevzpomínal si, že by se ho někdy někdo pokoušel tak nehorázným způsobem obalamutit.

Jistě, od začátku se mu něco na tom klukovi nezdálo, ale nenapadlo ho, že Al je žena.

Mlčela. Upírala na něho hněvivý pohled.

Bodyguardovi nařídil, aby útočníka odvedl.

Žila nějakou dobu na ulicích, a přežila, dohadoval se, protože se vydávala za chlapce. A přesto právě teď sotva unikla smrti. Zajímavé.

Budu se jí zabývat později, rozhodl se, teď potřebuje lékařské ošetření.

„Pojď,“ natáhl k ní ruku.

Nechopila se jí. Sevřela prsty roztrženou košili a dívala se mu na ruku, jako by v ní držel nůž.

„Kam?“

„Někam, kde tě dáme do pořádku.“

„Dokážu se o sebe postarat sama,“ řekla.

„To je vidět. Jsi v zapadlé uličce, pobodaná a krvácející. Naštěstí naživu. Díky mně, nutno dodat.“

Košilí jí prosakovala krev, byla bledá jako stěna a opírala se o zeď, aby se udržela na nohou.

Potřebovala doktora. Šel k ní, opatrně, i přes její protesty, ji vzal za ruce. Bolestně sykla. Uvědomila si, že potřebuje pomoc. Vzal ji kolem ramen. Byla štíhlá a drobná.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mstitelka k vašim službám!.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.